

потрібно, щоби зглянулись над нами
боги небесні, янголи святі?
А демони – всі тут... Помилуй, Боже,
спаси і порятуй нас від біди,
якщо не Ти – ніхто не допоможе,
помилуй, відведи і захисти...
Весна в красі... А люди йдуть зі світу...
Хтось забажав, щоб наш пропав і слід...
А світ мовчить. Не бачить світ убитих.
Чи бачить, та вмиває руки світ?..

В ПРИЦІЛІ

Кохаємося в прицілі,
цілуємося в прицілі –
для цвілі ми тільки цілі –
у кого поцілить смерть?
Учора когось убили,
сьогодні когось убили,
наступним кого поцілять?
Хто знає про це тепер?
Для когось лише мішені,
живемо, як навіжені,
за обрієм пси скажені
чекають на слухну мить...
Мішені чомусь сміливі,
радіють теплу і зливі,
хоч справа чи, може, зліва
вже куля у них летить.
Країна живе в прицілі,
яскрава і чорно-біла,
і темні наводять сили
на неї приціл з п'ятьми –
в прицілі шалено б'ється
гаряче і ніжне серце,
і поки не видно герцю
кінця, у прицілі – ми.

Ми любимо у прицілі,
ми мріємо у прицілі...
Та скільки ж тієї цвілі,
що мій поглинає край?!
Допоки нам стане сили,
хто знає? Та поки, милий,
з тобою живі та цілі –
цілуй мене, пригортай.

ПОЛТАВІ

Ось і липа квітне пишно,
зеленіє місто втішно,
та неспокій серце тисне...
Як ти тут без мене, місто?
Пам'ятаєш лютий шалий,
рейки, колії, вокзали?
Я тебе лишала білим,
ну а нині – літо спіле,
літо ясне, літо гоже,
літо з присмаком тривожним
і сиреною-журбою...
Скільки не була з тобою,
місто? Вік, століття, вічність?
Квітне липа... Все так звично,
все таке приємне серцю...
Хай ніколи не прийдеться
більш тебе лишати, місто...
Ти – кохання – перше, чисте,
і останнє – дзвін криштальний –
все в тобі, моє фатальне
місто скалок та ілюзій,
місто, де щодня молюся
я про долю краю свого,
місто, де прохаю Бога
залишитись: «Прошу, Боже,
я без міста більш не зможу,